

Grün Magda

Ez én vagyok a szolnoki Tisza szállónál 1939-ben, huszonnyolc évesen. Itt vagyok még a boldog strandoló koromban. Ott van a csónak a vízben közepén, és engem kihívtak, hogy lefénnyképeznek, nem tudom, hogy ki. Aztán visszaúsztam a csónakig. A csónakban senki sincs. Az az én csónakom, kiszálltam belőle, és a parton meg lekaptak. Aztán visszaúsztam a csónakhoz, nagyon jó úszó voltam. Ez nem kifejezett nyaralás volt. Egyszerűen ott laktam Szolnokon, vasárnap biztosan zárva volt az üzlet, és lementem strandolni a Tiszára. Társaság volt akkor. Akkoriban sportoltam: úsztam és eveztem. A Tiszán nem lehet mást, azon a környéken más szórakozás nincs. Mert a Tiszán töltöttük a nyarat, amikor már tudtunk úszni. Akkor nagyon csinos voltam, és aránylag jó dolgom volt. Kalapüzletem volt Szolnokon, a Fő utcán. 1930 körül, huszonhárom éves koromban önállósítottam magam, és tizenegy évig volt az üzlet, aztán a deportálással megszűntették. Jó

forgalmú üzlet volt. Mert eleinte nagyon kevés kalapos volt, akkor kezdtek szaporodni már. De nem ártott. Szolnok egy nagy mezőváros, jellegtelen. Nincs kirándulóhely, nincs ott semmi. De üzletileg nagyon jó volt. Ma már az se, mert ma ahhoz közel van Pest, mindenkinek van gépkocsija, komolyabb vásárlás vagy divatholmi miatt följönnek Pestre, és itt van száz kalapos. Akinek ilyen igénye van. De akkoriban Szolnokon nagyon sok vevőm volt. Hogy szép kalapok voltak-e, az ízlés dolga. Mindig az igénynek megfelelőt kellett hozni. Ott nem lehetett olyat, ami Pesten a belvárosban kellett volna. Hanem ilyen egyszerű dolgokat árultam, amiben Szolnokon is lehetett lenni. Mert azért az mindig megvolt. Nagyon feltűnően nem lehetett öltözködni, vagy aki azt megengedhette magának, az már valami magas rangú volt. Hát ki számított Szolnokon? Vagy a jó módú ügyvéd -- mert nem mindegyik, volt ott harminchat ügyvéd, de nem mindegyiknek ment jól --, szóval a jól kereső ügyvédek feleségei vagy orvosok feleségei, aztán a megyeháza meg a városháza vezető tisztviselői, azok tudtak öltözni. A pénz miatt is, na meg feltűnt, ha valaki túlöltözött. Az egy vidéki város. Ott megjegyzik, mindenkit ismernek. És akkor utánafordul, hazamegy, és már mondja is, hallottad, hogy nézett ez ki? Micsoda kalap volt rajta! Kellett a választék, nekem volt. Én nagyon szerettem egy egyszerű vasutas vagy mondjuk, vasúti tiszt feleségét kiszolgálni, vagy egy városházi tisztviselőnőt, vagy banktisztviselőnőt, mert azok ugyanazt akarták, amit én. Csak színben, választékban esetleg mást, de azok se akartak feltűnő dolgot csinálni. Az üzletben csak női kalapok voltak. Meg volt gyerek is egypár, de a gyerekekkel probléma volt. Igen, mert a gyerekeknek a fejmérete kicsi, és ha fölhúzta az ember a fejére, akkor síkított, hogy nyomja a fejét! A gyerekdolgokat árulták a divatáruüzletek: pulóver, hálóing, mindenféle vegyesen. Ha a gyerekek vettek egy kiskabátot, vettek hozzá egy kis sapkát, nem kellett a kalap. Csak előfordult, hogy csináltattak valamit a gyerekeknek, és akkor az anyagból kellett csinálni hozzá kalapot. Az a kisebb gond volt. A kalapok nagy részét én vettem készen, egy részét meg otthon csináltuk. Ami olcsóbb volt, és jobban megfelelt a választék szempontjából, azt megcsináltuk otthon. De főleg készen vettem. Pesten volt a nagykereskedés, kéthetente feljöttem a kalapokért.